

HEMIKSEM VANDAAG

SYLVIA ROOVERS GEEFT WARME THUIS AAN 20 WEZEN IN TOGO

"Hart verloren aan deze kinderen"

Sylvia Roovers met enkele kinderen van 'haar' weeshuis. - Vzw Joko Togo

In het Togolese dorpje Wli baat de Hemiksemse Sylvia Roovers (56) sinds 2010 een weeshuis uit. Twintig weeskinderen hebben er een warme thuis gekregen en worden er gevormd tot verantwoordelijke volwassenen. "Ik kijk al uit naar de dag dat ze hun diploma halen. Dat is het mooiste cadeau dat ze me kunnen geven."

BEN CONAERTS

Ze is met bijna niets begonnen. Enkel een stuk grond van anderhalve hectare, midden in de Togolese brousse, op zo'n 45 kilometer van hoofdstad Lomé. Daar legde Sylvia Roovers, gesteund door de vzw Joko Togo, in 2010 de basis voor haar nieuwe leven. Vandaag staat op die plek een nieuw weeshuis waar twintig weeskinderen tussen de drie en zestien jaar wonen - en er zijn er nog twee op komst. Het weeshuis heet 'Joko Kope', wat zoveel betekent als 'beschermplaats aan de rand van de stad'. "Twee jaar geleden hebben we een muur rond het gebouw gezet, als bescherming tegen leeuwen, slangen en schorpioenen. Zelfs nu kan het nog gebeuren dat een slang zijn weg naar binnen vindt", vertelt Sylvia.

Ze woont al sinds de start permanent in het weeshuis.

De kinderen voelen zich gelukkig in het weeshuis. Ze hebben er meer speelgoed dan ze ooit thuis zouden hebben. - Vzw Joko Togo

Mama en duivel-doet-al

Officieel is ze er de directrice, maar ze is meer mama en duivel-doet-al. "Ik werk hier samen met een opvoeder, een keukenhulp, twee tuinmannen en een bewaker", vertelt ze. "Daarnaast zijn er nog twee leerkrachten die de kinderen bijles komen geven. Dat gebeurt momenteel nog in onze refter, maar we zijn volop bezig aan de bouw van een klaslokaaltje. We hopen dat de werken eind februari voltooid zijn. Als je vergelijkt waarmee we gestart zijn, hebben we ongelooflijk grote stappen gezet. We hebben douches, toiletten, een bibliotheekje, een speeltuintje, een moestuintje, en ga zo maar door. Vele kinderen hebben hier meer speelgoed dan ze ooit thuis zouden hebben gehad."

Het was via een dansstage dat Sylvia met het West-Afrikaanse land in contact kwam. De Hemiksemse werd bij haar bezoek zodanig geconfronteerd met de erbarmelijke omstandigheden waarin de lokale weeskinderen leven dat ze iets voor hen wilde doen. "Onlangs hebben we een 12-jarige jongen mogen verwelkomen die op straat leefde en niet kon lezen of schrijven. Hij moet een ongelooflijke achterstand inhalen als hij ooit een diploma wil halen of een leercontract wil krijgen. Want dat is uiteindelijk het doel. We willen die kinderen een toekomst geven. We willen dat ze hier buitengaans als verantwoordelijke volwassenen die zelf hun brood kunnen verdienen. Dat is het mooiste cadeau dat ze me kunnen geven."

Twee kinderen kijken toe op de bouw van het nieuwe klaslokaaltje. - Vzw Joko Togo

Onder de baobab

Sylvia heeft haar hart verloren aan haar weeskinderen. Heimwee naar België heeft ze nooit. Per jaar keert ze gemiddeld slechts voor tien dagen nog terug naar haar thuisland. "En dan is het vooral om te werken voor de vzw en presentaties te geven in scholen", glimlacht ze. "Ik ben gelukkig hier. Het is mijn bedoeling om hier de rest van mijn leven door te brengen. Ik heb zelfs al een plaatsje uitgekozen waar ze me mogen begraven. Onder de baobab die we bij het weeshuis hebben geplant. Dan kan ik van daaruit een oogje in het zeil blijven houden."

Meer info over Sylvia en de vzw Joko Togo is te vinden op de website www.jokotogo.com.